

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **I. A.**, zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Čížinským, se sídlem Varšavská 714/38, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 5. 6. 2024, č. j. KRPA-85359-36/ČJ-2024-000022-ZSV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2024, č. j. 16 A 26/2024 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovenou rozhodnutím ze dne 12. 3. 2024, č. j. KRPA-85359-15/ČJ-2024-000022-ZSV, na 90 dnů, a to o dalších 90 dnů.

[2] Žalobu, kterou proti tomuto rozhodnutí žalobce podal, městský soud napadeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění poukázal na to, že žalobce byl vyhoštěn již v roce 2017 s šestiměsíčním zákazem vstupu na území Evropské unie stanoveným podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak z České republiky nikdy nevycestoval. Pobývá zde bez jakéhokoli platného pobytového oprávnění, nedisponuje cestovním dokladem, adresa jeho pobytu není registrovaná v informačním systému, nic ho k ní neváže, a kdykoli se tak může odstěhovat a stát se pro policii nekontaktním. Žalobcova pobytová historie podle městského soudu odůvodňuje závěr žalované, že žalobce může mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Zvolenou délku zajištění neshledal městský soud nepřiměřenou. Zajištění sice představuje mimořádné opatření, které zásadně omezuje osobní svobodu jedince, a proto musí být splněny určité požadavky, aby prodloužení zajištění bylo

možné ospravedlnit, ty však v posuzované věci byly naplněny – vyhoštění je potenciálně možné, zajištění sleduje vymezený účel, nepřesahuje přiměřenou dobu ke sledovanému cíli a řízení o správním vyhoštění bylo vedeno s náležitou pečlivostí.

[3] Městský soud v této souvislosti vyzdvihl, že z rozhodnutí žalované je zřejmé, jaký postup pro realizaci správního vyhoštění byl původně plánován a očekáván a jak byl poté postupně naplňován. Je z něj rovněž zřejmé, z jakého důvodu nebylo dosud možné ověřit žalobcovu totožnost a vyřídít jeho náhradní cestovní doklad (žalobce při pobytové kontrole dne 11. 3. 2024 nepředložil cestovní doklad, předložil pouze dokument potvrzující krádež tohoto dokladu z roku 2022 – pozn. NSS). Městský soud poukázal na to, že žalovaná je při svém rozhodování časově limitovaná, což jí neumožňuje, aby svůj postup ještě detailněji popisovala. Podstatné je proto pouze to, zda je z jejího rozhodnutí patrné, že v dané věci nebyla nečinná a že zde existují důvody, pro které nebyl proces ověření žalobcovy totožnosti dosud ukončen. Tento požadavek přitom napadené rozhodnutí splňuje.

[4] Městský soud dále shledal, že délka prodloužení byla v daném případě zvolena adekvátně a že žalovaná dostatečně posoudila, zda je realizace správního vyhoštění v prodloužené době zajištění možná. Poukázal přitom na to, že důvodem prodloužení nebyla pasivita či pochybení žalované, nýbrž prodlení žalobcova domovského státu při ověřování jeho totožnosti. Vysvětlil rovněž, proč má za to, že žalovaná popsala jednotlivé části realizace žalobcova vyhoštění dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Není přitom podstatné, že žalovaná s ohledem na poznatky své dosavadní praxe pouze odhaduje délku tohoto procesu, neboť je limitována třetí stranou – domovským státem žalobce, na jehož postupy nemůže mít žádný přímý vliv. Jejím úkolem bylo uvést očekávaný časový rozsah daného úkonu a nebýt v řízení pasivní. Tento úkol žalovaná splnila, neboť veškeré potřebné dokumenty zaslala na velvyslanectví Kyrgyzské republiky včas a včas rovněž reagovala na jeho žádost o jejich doplnění o žalobcovu fotografii v patřičném formátu. Městský soud nezjistil žádnou jinou překážku, která by bránila žalobcovu vycestování, a uzavřel, že vše prozatím nasvědčuje tomu, že se jeho správní vyhoštění podaří v prodloužené lhůtě zajištění zrealizovat.

[5] Zákonost prodloužení zajištění podle městského soudu neovlivňuje ani to, že žalovaná nereagovala na žádost žalobcova právního zástupce o nahlédnutí do spisu. Případné nahlížení do spisu ani případná žádost o poskytnutí lhůty k vyjádření by ji totiž nijak nebránila rozhodnout o věci dříve. Fakticky tak žalobci nemohla žádná újma vzniknout. Ostatně nic mu nebránilo v žalobě namítat cokoli, co by hodlal namítat po seznámení se se spisem a veškeré námitky by soud vypořádal. Vadný postup žalované by tudíž i z tohoto důvodu nevedl k žádné jeho újmě.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, kterou formálně podřadil pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V ní setrval na tom, že žalovaná zůstala v řízení pasivní. Jestliže již v (prvním) rozhodnutí o zajištění uvedla, že vydání cestovního dokladu si vyžádá 45 dnů, pak měla po marném uplynutí této lhůty kyrgyzské orgány urgovat. Pouhý dotaz na stav věci podle něj představuje toliko opatření podkladu pro prodloužení

pokračování

zajištění, a nikoli proaktivní přístup k realizaci správního vyhoštění. Tato pasivita přitom podle stěžovatele vyplývá i ze správního spisu, s nímž se neměl možnost před prodloužením zajištění seznámit, a proto ani nemohl žalované tuto pasivitu vytknout ještě před prodloužením svého zajištění tak, aby se s takovou námitkou byla povinná ve svém rozhodnutí vypořádat. Stěžovatel má za to, že demokratický právní stát, který omezí osobu na svobodě, musí věnovat péči tomu, aby toto omezení bylo co možná nejkratší. V opačném případě není oprávněn v omezování osobní svobody dotyčné osoby pokračovat. Postup žalované zcela vyprázdnil práva cizinců a redukoval její aktivitu na pouhé čekání na reakci cizího státu. Byl to proto podle stěžovatele fakticky cizí stát, kdo rozhodl o tom, jak dlouho zůstane stěžovatel v České republice zajištěn.

[7] Stěžovatel dále poukazuje na to, že žalovaná ve svém rozhodnutí pouze zopakovala své původní úvahy pro zajištění, což je podle něj rovněž nedostačující. Má za to, že žalovaná měla dostatek času na to, aby reagovala na zjištění, že kyrgyzské úřady dosud neověřily jeho totožnost. Důvody pro prodloužení zajištění jsou podle něj prosté jakékoli reflexe na tuto skutečnost – tedy, že původní odhad času potřebného pro ověření jeho totožnosti se již jednou nepotvrdil.

[8] Namítá také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť městský soud nijak nereagoval na jeho námitku ohledně pasivního přístupu žalované.

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[10] Nejvyšší správní soud se věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, pak ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítne. Kasační stížnost by takto významná byla tehdy, dotýkala-li by se 1) právních otázek, které buď nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, nebo jsou řešeny rozdílně, anebo je potřeba učinit judikaturní odklon, anebo 2) krajský soud zásadně pochybil a jeho pochybení mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28).

[11] Žádné takové pochybení městského soudu, které by v předložené věci založilo přijatelnost kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud neshledal, a ani stěžovatel sám nevysvětlil, proč má za to, že by jeho kasační stížnost měla být přijatelná.

[12] Stěžovatel sice namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, tedy vadu, která obecně má dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, a mohla by tak založit přijatelnost kasační stížnosti, avšak v předložené věci je rozsudek městského soudu evidentně přezkoumatelný. Městský soud své závěry řádně a srozumitelně odůvodnil a z jeho rozsudku je zřejmé, jak uvážil o žalobních námitkách včetně té, v níž stěžovatel poukázal na pasivitu žalované. Touto námitkou se městský soud zabýval v odst. 31 až 34 rozsudku, v nichž poukázal na kroky, které žalovaná za účelem realizace správního vyhoštění činila a v nichž uvedl, že žalovaná neprodloužila zajištění žalobce z důvodu vlastní pasivity

či pochybení, nýbrž z důvodu prodlení žalobcova domovského státu, na které nemá žádný vliv. Uvedené důvody přezkum napadeného rozsudku zcela zjevně umožňují, a rozsudek městského soudu proto označit za nepřezkoumatelný nelze.

[13] Městský soud nevybočil ze standardních postupů ani při posouzení otázky, zda žalovaná vynaložila dostatečné úsilí, aby ověřila totožnost stěžovatele a obstarala mu náhradní cestovní doklad. Jeho závěry odpovídají jak zákonné úpravě, tak i ustálené judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018 - 20, odst. 12 až 14, a tam citovanou judikaturu, v němž Nejvyšší správní soud neshledal pasivitu žalované z důvodu, že v průběhu dvou měsíců neurgovala domovský stát cizince o ověření jeho totožnosti, ale čekala na odpověď zastupitelského úřadu). Předpokládaná doba vyřízení přitom není nepřiměřeně dlouhá. Městský soud vysvětlil, že i jemu je z úřední činnosti známo, že v případě Kyrgyzské republiky není proces ověřování totožnosti a vyřízení dokladu snadný a že může být dlouhý. Tato skutečnost však sama o sobě podle městského soudu nevylučuje realizaci stěžovatelova správního vyhoštění v prodloužené době.

[14] Přijatelnost kasační stížnosti konečně nemůže odůvodnit ani námitka, že žalovaná neumožnila stěžovatelovu právnímu zástupci se před prodloužením zajištění seznámit se spisem (k nahlédnutí došlo 12. 6. 2024). Městský soud správně zdůraznil, že žádost o nahlédnutí do spisu žalovanou s ohledem na charakter věci v rozhodnutí nijak nelimitovala a že to, co by stěžovatel případně mohl namítat po seznámení se spisem, mohl bez omezení namítat i v žalobě, což by vedlo k tomu, že by se městský soud musel takovou námitkou zabývat a na případné pochybení reagovat. Skutečnost, že žalovaná vydala rozhodnutí o prodloužení zajištění dříve, než se stěžovatel se správním spisem seznámil, tak neměla, a ani nemohla mít, žádný negativní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti v této souvislosti uváděl pouze to, že pokud by se mohl seznámit se spisem, pak by mohl namítat pasivitu žalované – pasivitu žalované však městský soud neshledal.

[15] V předložené věci tedy nevystala žádná otázka, která by přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl.

[16] O nákladech řízení soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona). Vzhledem k tomu, že náklady žalovaného nepřesáhly náklady jeho běžné úřední činnosti, neshledal Nejvyšší správní soud potřebu mimořádně aplikovat § 60 odst. 1 s. ř. s. ve smyslu usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III.4.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. května 2025

pokračování

3 Azs 158/2024 - 30

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu